Somriures

PaLLaSSoS
SeNSe fRoNTeReS

Revista dels socis i les sòcies de Pallassos Sense Fronteres | Època V · Núm 12 | Abril'17 - octubre'17

Foto: Expedició a Grècia. ©Sam James

Editorial:
Ara més que mai, Drets Humans

En primera persona:
Miriam Lozano

Projectes a
Bòsnia, Burkina Faso, Colòmbia, Grècia, Kurdistan (Iraq), Líban.

EDITORIAL

Estimats socis i sòcies de Pallassos Sense Fronteres,

Permeteu-nos dedicar l'editorial d'aquest número a revisar els drets bàsics que ens pertoquen com a éssers humans que ens ha tocat viure en aquest món ple de complexitats i contradiccions. La situació actual del món, el retrocés que es viu en molts països en els quals podem incloure un bon grapat que formen part de la Unió Europea i la situació desfavorable i injusta que viuen tants d'altres, ens obliga a aturar-nos i revisar allò que ens pertany. Exposem a continuació una adaptació resumida de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Foto: Expedició a Grècia ©PSF

DECLARACIÓ UNIVERSAL DE DRETS HUMANS

Adoptada i proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides, resolució 217 A (III), de 10 de desembre de 1948

"La construcció d'un món solidari, sense injustícies ni violència, només és possible si totes les nacions i tots els individus ens esforcem a promoure, arreu del món, els drets i les llibertats d'aquesta Declaració". (Adaptació del Preàmbul de la Declaració)

Article 1: Tots els éssers humans naixem lliures, amb els mateixos drets i amb la mateixa dignitat. Com que tenim raó i consciència, ens hem de tractar sempre amb respecte.

Article 2: Els drets que proclama aquesta Declaració són per a tothom. Encara que parlem una altra llengua, encara que tinguem el color de la pell diferent, encara que pensem d'una altra manera, encara que sigui una altra la nostra religió, tant si som pobres com si som rics com si som d'un altre país.

Article 3: Tots tenim dret a viure. A viure lliurement i amb seguretat.

Article 4: Ningú no ens pot esclavitzar. L'esclavitud està prohibida en tots els casos.

Article 5: Ningú no té dret a torturar-nos ni a tractar-nos de forma cruel, inhumana o degradant.

Article 6: Tots els nostres drets han de ser reconeguts a tot arreu.

Article 7: La llei és la mateixa per a tothom. No se'ns pot aplicar de forma diferent.

Article 8: Quan algú no respecta els nostres drets podem demanar la protecció de la justícia.

Article 9: Ningú no té dret, arbitràriament, a detenir-nos, a mantenir-nos a la presó ni a expulsar-nos del país on vivim.

Article 10: Si hem de ser jutjats ha de ser públicament. I aquells que ens jutgin han de ser completament imparcials.

Article 11: Si som acusats, sempre tenim dret a defensar-nos. S'ha d'admetre que som innocents mentre no es pugui provar que som culpables. Ningú no té dret a condemnar-nos ni a castigar-nos per coses que no hem fet.

Article 12: Ningú no pot ficar-se arbitràriament a la nostra vida privada, a la nostra família, la nostra casa o la nostra correspondència.

Article 13: Tenim dret a entrar i sortir del nostre país quan vulguem.

Article 14: Si ens persegueixen, tenim dret a anar a un altre país i demanar que ens protegeixin. Però perdem aquest dret si no respectem els articles d'aquesta Declaració.

Article 15: Tenim dret a pertànyer a un país. I, si desitgem pertànyer a un altre país, ningú no pot, arbitràriament, impedir-nos-ho.

Article 16: Quan tenim edat de casar-nos, tenim dret a fer-ho sigui quina sigui la nostra ètnia, el nostre país d'origen o la nostra religió. Les dones i els homes tenim els mateixos drets quan som casats i quan ens separem. No hi ha ningú que ens pugui obligar a casar-nos i, si ho fem, el govern del nostre país ha de protegir la nostra família.

Article 17: Com tothom, tenim dret a tenir les nostres coses, i ningú no té dret a prendre'ns-les.

Article 18: Tenim dret a pensar el que volem i a canviar de manera de pensar. També tenim dret a triar lliurement la religió que volem, a canviar de religió i a practicar-la com ens sembli, sols o amb altres persones.

Article 19: Tots tenim dret a la llibertat d'opinió i d'expressió. Tenim dret a intercanviar idees amb les persones d'altres països sense que les fronteres ens ho impedeixin.

Article 20: Tots tenim dret a organitzar grups i reunions, i a participar-hi de manera pacífica. Ningú no ens pot obligar a formar part d'un grup.

Article 21: Tenim dret a participar activament en les decisions del nostre país, directament o escollint representants que tinguin les nostres idees i votant lliurement per indicar la nostra elecció.
Per poder escollir els nostres governants, periòdicament s'han de fer eleccions no manipulades en les quals tothom pugui votar lliurement.

Article 22: Cadascú de nosaltres tenim dret a beneficiar-nos de tots els avantatges socials, culturals i econòmics per poder viure dignament.

Article 23: Tenim dret a treballar, a triar lliurement una feina i a rebre un sou que ens permeti viure dignament, a nosaltres i a la nostra família. Totes les persones que facin el mateix treball, tenen dret, sense cap discriminació, al mateix sou. Si treballem, tenim dret a agrupar-nos per defensar els nostres interessos.

Article 24: Tots tenim dret a descansar. Per tant, la jornada laboral no ha de ser excessivament llarga i, periòdicament, hem de poder tenir vacances pagades.

Article 25: Tant nosaltres com la nostra família tenim dret a un nivell de vida que ens asseguri l'alimentació, el vestit, l'habitatge i l'assistència en cas de malaltia.
Tenim dret a ser ajudats si no podem treballar, ja sigui perquè no hi ha feina, perquè estem malalts, perquè som massa grans o per qualsevol altra raó independent de la nostra voluntat.
Tots els nens i nenes tenen els mateixos drets, encara que els seus pares no estiguin casats.

Article 26: Tenim dret a anar a l'escola, i a beneficiar-nos de l'escola obligatòria sense haver de pagar res.
L'escola ha de fomentar la convivència i el desenvolupament dels talents de cadascú.
Els pares tenen dret a triar el tipus d'educació dels seus fills.

Article 27: Tots tenim dret a participar i beneficiar-nos tant de la vida cultural com del progrés científic de la societat en què vivim.

Article 28: Per tal que tots els drets i les llibertats de què hem parlat fins ara puguin ser protegits adequadament, cal que existeixi un ordre social i internacional que ho faci possible.

Article 29: Tots tenim deures en relació amb les persones que ens envolten, a les quals, d'altra banda, necessitem per desenvolupar-nos plenament.
La nostra llibertat i els nostres drets només estan limitats pel reconeixement i el respecte necessari a la llibertat i els drets dels altres.

Article 30: Cap Estat, cap grup, cap ésser humà, pot utilitzar cap principi d'aquesta Declaració per suprimir el drets i llibertats que s'hi proclamen.

Font: Amnistia Internacional

Jaume Mateu - President i fundador de Pallassos Sense Fronteres
Carles Requena - Gerent i responsable d'operacions de PSF

Ara més que mai, Drets Humans

PROJECTES

Burkina Faso

Seguim somrient per a reduir la malnutrició

Artistes: David Gallego, Lucie Bettencourt.
Dates: Del 6 de març al 6 de juliol de 2017.
Actuacions: 10. Públic: 332

Oferim activitats de sensibilització a la població de Burkina Faso per a conscienciar sobre la malnutrició

Foto: Expedició a Burkina Faso ©PSF

En Davo i la Lucie, artistes de PSF i SocialClown, van tornar a viatjar a Burkina Faso per a continuar amb el projecte nutricional que portem desenvolupant conjuntament des de 2015. L'objectiu és valorar l'impacte de les intervencions dels pallassos al CREN (Centre de Recuperació Nutricional) de Bobo-Dioulasso per tal de reduir la malnutrició. Aquesta vegada, en Davo i la Lucie no han estat sols, sinó que les mamallasses els han ajudat a treballar mitjançant el joc i altres estímuls positius amb els seus petits (i els petits d'altres mares) que pateixen la malaltia.

A més, amb l'ajuda de voluntaris locals de la zona, els artistes han estat treballant en una obra de teatre que, després de molts assajos, han estrenat davant dels responsables i autoritats públiques per sensibilitzar sobre la malnutrició.

El problema que hi ha en aquest país africà (com en molts d'altres) és principalment la falta d'informació i sensibilització sobre aquesta mortal malaltia. Per això, el treball d'en Davo, la Lucie i les mamallasses consisteix en fomentar que les mares hospitalitzin els seus fills el més aviat possible, informar-los prèviament dels riscos de la malaltia i remarcar-los la importància de prioritzar, en la mesura que es pugui, una bona alimentació per als seus petits.

Finalment, a banda de totes aquestes activitats de sensibilització, no van poder estar molts dies sense treure a passejar el clown que porten dins i, per això, van realitzar també alguns espectacles per a un públic molt entregat.

Foto: Expedició a Colombia ©Àngela Méndez

Colòmbia

Somriures per la pau

Artistes: Pepo Rueda, Beatriz Garrido, Silvia Arriscado, Nacho Morán.
Dates: De l'1 al 20 de març de 2017.
Actuacions: 19. Públic: 3.612

Atenem la infància i la població desplaçada

Vol directe des de Barajas a Bogotà. La Família Frijol (així s'autobatejava l'equip d'artistes d'aquesta expedició) va estar 20 dies compartint somriures amb la infància i la població indígena desplaçada que viu en una situació de constant violència estructural.

Durant la gira, els nostres pallassos i pallasses van fer parada als departaments del Valle del Cauca, Nariño, Meta i Cundinamarca. Els espectacles començaven amb una rebuda efervescent per part del públic i culminaven amb aplaudiments, xiulets i sinceres paraules d'agraïment.

Sulma Rodríguez, Oficial de Protecció d'ACNUR assegura que *"tenir a Pallassos Sense Fronteres en un territori com Buenaventura significa que, a través d'un espectacle de 50 minuts, estem generant espais comunitaris de protecció a través de la construcció de teixit social, ja que a través de les petites accions s'enforteixen les relacions entre els líders, els nens i les nenes, els joves, etc."*

En total han estat més de 3.600 infants afrodescendents, indígenes, camperols i mestissos a qui hem fet riure. En un dels espectacles, els nostres artistes van topar amb en Jeffry, un nen de 10 anys que deia que era la primera vegada que veia un pallasso i que li havia fet molta il·lusió que l'haguessin fet sortir a l'escenari. "*Vull que torneu!*", ens deia. Tornarem, Jeffry, ho prometem.

Foto: Expedició a Grècia ©Marta López-PSF

Foto: Expedició a Grècia ©PSF

Foto: Expedició a Kurdistan ©PSF

Grècia

Atenem milers de refugiats

Artistes: Jaume Mateu (Tortell Poltrona), Minervino Montell, Daniel Cercós, Jordi Juanet, Miriam Crespo, Joao Alvim, Marcela Caraballo, Xavier Arcos, Marina Benites, Rafael Dante, Moisès Queralt, Christian Olivé.
Dates: Del 18 de febrer al 19 de març i del 2 al 14 de juliol de 2017.
Actuacions: 58. Públic: 5.270

Viatgem als camps de refugiats de Grècia per a compartir somriures amb la infància i la població refugiada

Des de l'arribada massiva de refugiats a Europa, diversos equips de Pallassos Sense Fronteres han viatjat recurrentment als camps de Grècia per a donar suport emocional i psicològic a la infància refugiada i les seves famílies.

En Moi Queralt és el PSF que més vegades ha viatjat al país hel·lènic a través de les nostres expedicions i la seva visió ens ajuda a analitzar una mica com ha evolucionat la situació des de llavors. Si mirem enrere, assegura que el caos del principi es va a poc a poc diluint: els camps multitudinaris desapareixen i els refugiats són resituats en uns altres més petits amb unes condicions higièniques que comencen a complir els mínims. Tot i això, la lluita per recuperar la seva dignitat es converteix en quelcom rutinari, ja que la incertesa i l'espera segueixen fent-se eternes per a les famílies que volen continuar el seu viatge.

Dins dels camps, ens coordinem amb organitzacions més petites, algunes locals, altres internacionals, les quals treballen de manera permanent allà oferint activitats de temps de lleure per als nens i nenes, jocs, classes de matemàtiques, d'anglès...

Quan arribem al terreny, moltes vegades els enxampem encara sortint del llit. S'aixequen tard perquè no tenen res més a fer. Cap problema. Comencem una cercavila pels diferents barracons on viuen i, a poc a poc, la gent s'acosta i s'asseu davant de l'escenari que hem improvisat amb guix, impacients per veure els pallassos. En totes les actuacions notem una necessitat immensa de riure, de compartir un bon moment que trenqui amb la seva monotonia. Els nens desborden emoció i moltes vegades és difícil evitar que envaeixin l'espai reservat per als artistes. Quan acaba l'espectacle, els aplaudiments són tan eixordadors que ens fan posar vermells. Els nens s'acosten per a tocar-nos, abraçar-nos, somriure'ns. Els adults fan el mateix i ens agraeixen la visita amb paraules que possiblement mai oblidarem: "*Thank you, my friend*". Gràcies, amic meu.

En el que portem d'any hem realitzat 4 gires a Grècia, en les quals han participat 12 artistes que han realitzat 58 actuacions i on hem aconseguit atendre més de 5.000 persones.

Kurdistan (Iraq)

Empoderar a través del riure

Artistes: Arturo Monteagudo, Javier Franco, Juan Carlos Margallo, Patricia Coronas.
Dates: De l'11 al 27 d'abril de 2017.
Actuacions: 17 i 3 tallers. Públic: 4.432

Compartim milers de somriures amb la infància refugiada al Kurdistan iraquià

Ni en kurd ni en àrab existeix la paraula "pallasso", però la Patri, en Javichu, l'Arturo i en Juanca van fer-se càrrec que coneguessin aquest bonic concepte. L'equip d'artistes de la delegació de PSF a Aragó va estar dues setmanes compartint somriures al Kurdistan iraquià.

Acompanyats per ACNUR, els artistes van visitar nombrosos camps de refugiats amb moltíssims nens i nenes prop de les ciutats de Dohuk, Suleymaniya i la capital, Erbil. Combinant modalitats de clown i circ en els seus espectacles, van aconseguir fer riure a més de 4.400 nens i nenes kurds, sirians i iraquians, víctimes dels conflictes bèl·lics. També van realitzar tres tallers per als voluntaris i voluntàries que treballen diàriament amb la infància, i tallers de jocs i acrobàcies per a nens i nenes.

El Javi explicava al blog: "*Pensareu que nosaltres som els que donem aquest amor, però no. Un míssil d'amor és pujar a la furgo, tancar portes i finestres com podem i sortir del camp envoltats per 200 nenes que s'acomiaden colpejant la furgoneta suplicant que no marxem. Ens assalta el dubte de qui rep més i sentim que nosaltres rebem moltíssim més del que donem*".

Foto: Expedició a Kurdistan ©PSF

EN PRIMERA PERSONA

L'artista lleonesa de Pallassos Sense Fronteres establerta a Màlaga, acaba d'arribar recentment de Líban, on ha estat amb tres pallasses més atenent a les dones víctimes de violència de gènere i a la infància refugiada palestina i síria.

Ets professora, pallassa i dona. Com vas arribar a posseir aquests tres súperpoders?
Bé, el de dona no és mèrit meu, vaig tenir la sort que em venia marcat cromosòmicament (riu). El de mestra i pallassa eren il·lusions personals de tota la vida i, la veritat, és que això últim vaig aconseguir-ho amb força valentia perquè em trobava en un sector molt allunyat dels escenaris de circ. Estava a Barcelona treballant d'una cosa que no tenia res a veure amb l'art, però la meva atracció per aquest món era tan gran, sobretot per la feina dels pallassos d'hospital, que vaig decidir començar a formar-me. Amb unes mínimes nocions vaig estar com a voluntària diversos anys en hospitals de la capital catalana i després d'això vaig anar entrant al "mundillo", coneixent gent i em vaig anar atrevint a fer coses més grans. Tot això en el meu temps lliure, clar, perquè estava treballant a jornada completa. A poc a poc, vaig anar creixent i atrevint-me a sortir a l'escenari amb números més difícils que em treguessin de la zona de confort. La cirereta del pastís va arribar el 2014 quan se'm va presentar l'oportunitat d'anar d'expedició amb Pallassos Sense Fronteres a Kosovo.

Miriam Lozano

Foto: ©PSF

I tota aquesta activitat, et resulta fàcil de combinar en la societat actual?
La veritat és que em resulta difícil poder utilitzar aquests tres "súperpoders" com a mi m'agradaria, perquè el temps és el que és. Aleshores, clar, treballant ara a una escola com a mestra d'educació infantil se me'n va un munt d'energia, i sobretot energia emocional. I el clown em recarrega molt, és cert, però no tinc tot el temps que voldria per seguir assajant, formant-me, etc. Ho estic limitant a un cop per setmana i ja vaig apurada. Però no vull abandonar-ho per no desconnectar-me.

El projecte en el qual has participat es va abandonar per falta de finançament i ara torna a ser una realitat en el marc operatiu de PSF. Per què creus que era important reprendre aquest projecte?
Era molt necessari recuperar-lo perquè afecta directament a un col·lectiu que és molt vulnerable: les dones que han patit violència en l'àmbit domèstic a Líban. I, segons el que vam veure, són vulnerables per dues raons. La primera, perquè la pròpia cultura les estigmatitza molt i, en conseqüència, elles se senten abandonades a nivell social i familiar. I dos, perquè el propi procés de la situació que han sofert (els maltractaments) també els afecta moltíssim a nivell psicològic. De fet, moltes d'aquestes dones pateixen algun tipus de malaltia mental. Al terreny vam veure de tot, però la majoria de les dones que estan als refugis no compten amb cap suport i, a sobre, se senten malament amb si mateixes per la situació. Moltes deien que eren elles les culpables de tot el que els havia passat.

Tu ho has viscut i sentit en primera persona. Què creus que necessiten aquestes dones?
El que jo vaig percebre en elles va ser, sobretot, molta falta d'amor propi. Hi havia una gran pèrdua d'autoestima que se sumava a una pèrdua d'identitat com a persones i també com a dones. Era com si sentissin vergonya del que eren. I també havia desaparegut en elles l'alegria de viure. Els seus ulls no brillaven. No hi havia passió, la forma de moure's era una mica automàtica, la manera de relacionar-se amb les altres era freda... El que necessiten urgentment recuperar és l'alegria de viure i el plaer d'estar amb si mateixes: l'amor propi, l'autoestima, la confiança en elles, en la vida, en altres dones.

I tu, personalment, com a dona, com has viscut aquesta experiència?
(Esbufegant) Va ser molt fort. Tot el que diuen sobre l'inconscient col·lectiu i sobre la ferida femenina col·lectiva, crec que és veritat. Quan vam arribar allà, vam sentir molt profundament el seu dolor. Jo he fet més expedicions i m'he trobat moltes situacions dures, sobretot amb nens, a l'Àfrica, per exemple. Però estant en un entorn tan petit i tan tancat com és un refugi, amb molt poques dones però estant tan a prop d'elles... És com si el seu dolor el sentissis tu també, en la teva pròpia pell. De fet, recordo un dels refugis als que vam anar, abans de l'actuació, totes les pallasses només amb entrar en contacte amb el públic i l'espai, totes vam sentir la necessitat de parar un moment per respirar i plorar. És a dir, ho vam haver de treure abans d'actuar. És molt fort el que es mou allà. Segurament ho perceps a nivell inconscient, però com a dona et veus molt reflectida en la seva situació, en les seves mirades. Crec que totes les dones, en major o menor mesura, hem patit alguna vegada maltractaments. Per sort no al seu nivell, evidentment, però a gairebé totes ens han tractat malament alguna vegada, ens han dit paraules fora de to que no volíem sentir, etc. I clar, veure aquest extrem i veure a aquestes dones tan dolgudes, t'acaba afectant molt. Perquè penses en tu mateixa i pots posar-te molt en la seva situació. Empatitzes molt fàcilment.

"Amb el riure es retorna la dignitat perduda. I jo per això sempre seguiré lluitant."

I... La pallassa Miriam creu en la comicitat femenina?
Sí. La pallassa "Mirimú" creu molt en aquest tipus de comicitat perquè li permet molt riure's de les seves coses sense tendir a la tragèdia. Crec que és súper bo per a les pallasses poder trobar un espai per dir en veu alta el que ens passa i prendre'ns-ho una mica a conya, però sense empetitir-nos. De vegades, penso que l'humor masculí tendeix a empetitir la dona i, no obstant això, una pallassa és capaç de riure's de si mateixa sense infravalorar el que ella sent o el que les altres dones senten. I jo des que Miriam, la dona, es va començar a formar, he vist indispensable que les dones puguem sortir d'allò domèstic, d'allò petit, i d'on no podem expressar-nos, a protagonitzar un escenari i poder riure'ns de nosaltres i amb nosaltres. Però riem des d'un altre lloc. Des d'un lloc d'amor. Aquesta és la diferència i, per a mi, això és important.

En aquesta primera expedició a Líban, a qui més heu atès? Explica'ns una mica més sobre l'expedició.
Després de visitar els refugis de les dones vam estar a diferents camps de refugiats. A Líban hi ha més d'una vintena de camps de refugiats palestins, dels quals la gran majoria estan sobrepoblats per l'arribada massiva de refugiats sirians. Aquests camps són molt antics. No són camps com ens imaginem ara amb unes tendes o barracons temporals, no. Allà ja s'han construït edificis des de fa anys i la gent viu i fa la seva vida allí. És el cas de Chatila, per exemple, famós per una matança que va haver-hi als anys 80. En aquest camp viuen 25.000 persones en 1 km². La taxa de natalitat és altíssima, per la qual cosa hi ha moltíssims infants, malgrat el fet que moltes famílies no poden atendre els seus fills en condicions. Afortunadament, existeixen moltes organitzacions que s'ocupen de donar-los una escolarització, d'oferir-los activitats extraescolars, etc. I aquí és on col·laborem nosaltres (PSF). Vam anar en algunes escoles i en alguns centres de dia per actuar. El que em va sorprendre especialment va ser veure l'afectuosos que són aquests nens. Jo no sabia què m'anava a trobar al principi, però el que vaig veure va ser nens especialment afectuosos, amorosos i educats. Per exemple, eren molt respectuosos a l'hora d'acostar-se a nosaltres o de tocar el nostre material. Ens demanaven permís per a tot. Això em va agradar moltíssim veure-ho en ells.
És reconfortant saber que hi ha organitzacions que s'ocupen de donar-los una bona educació en un entorn tan hostil. Però alhora, et sents impotent quan te n'adones que, malgrat aquesta bona educació, aquests nens ho tindran molt difícil després per trobar un treball qualificat. A Líban no podran ser metges, ni treballar en empreses multinacionals, etc. Perquè no tenen nacionalitat reconeguda al passaport. És dur veure això, la veritat.

Finalment, et vas estrenar a Kosovo com a PSF, després vas estar sis mesos a Burkina Faso i ara a Líban. Què els diries als nostres socis i sòcies i a tota la gent que ens recolza?
Primer de tot els diria que jo també sóc sòcia com ells i cada mes col·laboro amb el meu granet de sorra (riu). M'agradaria donar-los les gràcies perquè a nivell personal m'han permès complir un somni a la meva vida, que és passar una temporada llarga a Àfrica, xopar-me de la cultura i de la manera de viure. Gràcies a ells he pogut viure un munt d'experiències molt fortes però molt reconfortants que m'han fet créixer i de les quals he pogut aprendre molt. Gràcies i mil gràcies a tots per fer possible aquestes expedicions. D'altra banda, el que demano és que la gent s'animi a ser sòcia o, si ja ho fa, que segueixi col·laborant amb Pallassos Sense Fronteres. Perquè tal i com està el món, que hi hagi gent que estigui disposada altruistament a viatjar, donar el seu treball -a canvi de res- per fer riure als nens i oblidar-se una estona del que estan vivint, és per treure's el barret. Els artistes voluntaris sacrifiquem el nostre temps, les nostres energies, ens emportem males estones (perquè de les ploreres de vegades no ens en lliurem) amb l'objectiu de permetre que els nens i nenes de molts racons del món recuperin la dignitat de ser nens. Els oferim un espai i un temps per poder ser nens una altra vegada, perquè la seva situació els ho ha robat. I de retruc, compartim somriures amb les seves mares, pares, avis, àvies... És una recuperació de la dignitat del nen, de les seves famílies, del pallasso i de tota les societat en general. Amb el riure es retorna la dignitat perduda. I jo per això sempre seguiré lluitant.

Declaracions obtingudes per Marta López
Tècnica de comunicació de Pallassos Sense Fronteres

Foto: ©PSF

Foto: Expedició a Bòsnia ©PSF

Bòsnia

Somriures antiracistes als Balcans

Artistes: Jaume Carulla, Glòria Ibern, Tona Clapés, Ramon Fugarolas.
Dates: Del 5 al 21 d'agost de 2017.
Actuacions: 9. Públic: 860

Atenem la població que pateix la segregació ètnica

L'any passat un còlic nefrític ens va obligar a abandonar aquesta expedició. Aquesta vegada, recuperats al 100% i amb més ganes que mai, en Jaume, la Glòria, la Tona i en Ramon van tornar a emprendre un llarg viatge per terra, creuant el sud d'Europa. En dos dies la furgo amb la qual viatjaven es va plantar a Zivinice: primera parada i primer espectacle. Els van seguir ciutats i pobles com Glogova, Bratunac, Kamenica, Srebrenik, Gravic, Mramor i Sarajevo. Els pallassos van omplir de somriures places, barris sencers, escoles, patis de comunitats de veïns i, en alguna ocasió, un hospital psiquiàtric.

Tot i que fa més de 20 anys que va finalitzar el conflicte bèl·lic en aquesta zona dels Balcans, les conseqüències socials més negatives encara perduren. La missió dels nostres artistes va ser, doncs, compartir somriures amb les diferents ètnies que conviuen i, alhora, construir ponts entre aquestes cultures enfrontades: serbis i bosnians, croats i musulmans, etc. Al final van ser 860 persones les que van oblidar per un moment les seves diferències i es van sumar a la revolució dels somriures.

Foto: Expedició a Líban ©PSF

Líban

Compartim somriures de dones a dones

Artistes: Lola González, Marta Ribas, Miriam Lozano, Victoria Alcaraz.
Dates: Del 4 al 18 de juliol de 2017.
Actuacions: 7. Públic: 622

Donem suport emocional i psicològic a dones víctimes de violència masclista i a la infància refugiada palestina

Aquesta expedició pilot executada per quatre dones pallasses és la que enceta de nou el projecte que recentment hem repres després d'un temps de tenir-lo abandonat per manca de finançament. L'objectiu és atendre les dones que han patit episodis traumàtics de violència i, especialment, de violència masclista.

Les nostres artistes han estat 10 dies reivindicant la comicitat femenina i han inundat de somriures i bons moments els refugis on s'amaguen aquestes dones. La Lola, la Marta, la Miriam i la Vicky ens explicaven al blog per què aquests llocs fereixen l'ànima: "*Els refugis són llocs secrets, una mena de búnquer, la ubicació dels quals només coneix la gent de l'organització, on aquestes dones que han patit experiències terribles romanen alguns mesos fins que es recuperen psicològicament i poden reprendre el control de la seva vida.*" Entre llàgrimes i fiblades de coratge, les artistes van poder realitzar les 3 festes que estaven previstes. Totes juntes van ballar, van cantar, van riure i es van alliberar de tant dolor per un moment.

Durant l'expedició també va haver-hi temps per visitar els camps palestins de Chatila i Burj El Barajneh, on van realitzar 4 espectacles i van compartir somriures amb els nens i nenes refugiats palestins.

nous cims

FONS CATALÀ DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

CORREOS SEPI

ACCD Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament

Ajuntament de Barcelona

Envia un SMS al 28099 amb el text AJUDA SOMRIURES, i ens donaràs 1'20 € íntegres!

Pallassos Sense Fronteres rebrà 1,20 € (import íntegre del SMS). Col·laboren MOVISTAR, VODAFONE, ORANGE i FUNDACIÓ AMPLEXUS. Servei de Alterna Project Marketing 902 210 230

www.clowns.org

@psfcwb
/psfcwb
@psfcwb
payasossinfronteras
blog.clowns.org

BARCELONA (*seu*). Pl. Margarida Xirgu, 1 (ed. Teatre Lliure) - 08004
T. 933 248 420 | e-Mail: psf@clowns.org

MADRID (*delegació*). C/ Montera, 32 5º 9ª - 28013
T. 915 220 177 | e-Mail: psfm@clowns.org